

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Dudlaeus Comes Varuicensis Catholicis contra proregem se coniungit,
sed post eius obitum ipsos deserit. Mirabiles & absurdissima temporum
illorum haereses.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Vidimus hactenus partem Tragediarum, Catholicorum expensis exhibitarum: videamus nunc quoque, quomodo mutatis personis suas hæretici egerint. Horret animus, tantum cædium describere: attamen inchoata semel Anglicani Schismatis historia, sanguine imbuendus fuit calamus, innoxius ad describendum crudelitates istas extremas, & pœne fidem omnem excedentes, nisi Anglicano stylo descriptæ exstarent. Et leviora quidem leviter duntaxat perstringam, nec quidquam dicam nisi quod ad rem facit. Erat Edoardo Seimero Somersetensi Duci, & Regis Protectori, germanus frater Thomas Seimerus, mari & Classi regiæ præfectus. Is Catharinam Parram Henrici Regis ultimam uxorem, post Henrici mortem duxerat. Hæc Catharina, quæ se meminisset primam fuisse in tota Anglia, indignata est dignitatem suam minui, præcedendi honore in Protectoris uxorem translato. Ex adverso Protectoris uxor, mariti locum tenere, nec ulli volebat concedere. Hæc contentio non quievit in feminis, verum & ad viros transivit, qui una cum uxoribus etiam earum passionibus domum duxerant. *Ambitio enim, quæ, eorum quæ sunt à tergo negligens, tantum ea quæ à fronte sunt spectat*, inter hosce fratres, velut furore percitos, indignissimas prodiciones Deo ulciscente excitavit Protector, licet Regem regeret, tamen ab uxore sua ita regebatur, ejusque libidini obsecundabat, ut fratrem suum è medio tollendum una cum eo statueret. Partes illas hinc inde pro virili animabat Comes Varvicensis, sperans utroque Seimero everso se posse eminere. Edoardus Seimerus, ut vindictam aliquo colore tegeret, decrevit perduellionis crimen fratri intentare. Itaque Hugonem Latimerum Ministrum Anglicanum subornavit, qui Thomam Seimerum pro concione traduceret, accusaretque, ut qui in Majestatem Regiam nescio quid molitus esset. Quo factò, Protector simulans se causam Regis agere, revera autem vindictam suam sub prætextu fidelitatis persequens, conceptam animo prodicionem exsequitur, ac Thomam fratrem supplicio affici jubet. Fuit hoc an. 1549. 30. Martii Dû hæ turbæ moventur, Catholici arma pro fide sumunt, Cornubienses primum ac Devonienfes: & paulò post alii in Norfolkienfis, Suffolienfis, Eboracensis & Somersetana provinciis: quibus in locis plebs adversus magnates, bonorum suorum injustos possessores insurgens in ipsorum domos & palatia impetum fecit, & obvia diripuit.

II. Et hactenus quidem Protectori satis ad votum res successerant. Sed ut mutabiles sunt res humanæ, nec usquam stabilis felicitas, facile eversa est ejus magnitudo. Nam quum Galli, tumultibus hisce ad suum commodum utentes, circa Bononiense oppidum, quod adhuc Angli tenebant, eos vicerent: Varvicensis Comes, Protectoris inimicus, perfidiæ eum accusat. Edoardus unâ cum Rege ad arcem Vindeforiam præsidii causa confugit. Sed quum videret, se ab omnibus destitui, & illos etiam, quorum ipse promotor fuerat, pedem retroferre, se dedit, & deposita Protectoris dignitate, traditus est in custodiam per Joannem Dudlæum Varvicensem Comitem XV. Octob. M.D.XLIX. ex qua post quatuor menses eductus fuit. Hic Dudlæus, ut viros principes in suas partes contra Protectorem protraheret, spem fecit Catholicis quibusdam in auctoritate constitutis, si fidelem ei operam in deturbando Seimero navarent se curaturum, ut fidei Catholicæ splendor in integrum restitueretur. Sed consequutus quod volebat, fidem datam postea fefellit. Interea hæresis, quotidie nova parientem monstra, non Catholicorum modo, sed ipsorum quoque hæreticorum, arma impugnabant quippe Zvinglianam novi suppullulantes errores infestabant. Inter ceteras sectas, Ariana cœpit vires resumere, Georgio quodam Paresio eam tuente: quem Zvingliani contra suum dogma, quo alias asserere solent, non esse cujusquam conscientia vim adhibendam publice combusserunt. Valentinianæ etiam hæreseos novus frutex exstitit in Cantiana provincia: quædam Lutherana muliere, Joanna Buchera, negante, Christum ex Maria virgine carnem sumpsisse, quem dicebat per illam non nisi velut per canalem transisse. Hæc combusta est Londini, quarto Idus Maias. His dissensionibus, aliisque inter hæreticos oborientibus, circa conjugia presbyterorum, quorum etiam liberi tandem habiti sunt legitimi, excitati Catholici, animos sumpserunt, & Zvinglianis disputationes de fide palam cœperunt deferre. In primis Richardus Smithæus, vir doctissimus & Theologiæ Doctor, qui in Oxoniensi Academia cathedram tenuerat illum Pseudo Martyrem Petrum, de quo sæpe alias dictum est, jam ibidem prælegentem, qui maxima florebat per omnem Angliam doctrinæ opinione, provocavit. Martyr viribus diffusus, noluit cum eo in arenam descendere. Postea quum disputationis moderato-

rem commodum, hoc est, Zvinglianum postulasset, nactusque esset Richardum Coxum, hominem Zvinglianæ factionis, qui postea factus est Eliensis Episcopus: disputatum est de Eucharistia per triiduum continuum. Sed quum videret Coxus, ex parte Martyris non bene rem succedere, disputationem abruptit, prætendens, se à Rege revocari. Nimirum hæretici non nisi in fuga victoriam collocant, nec fuga quidquam est illis in malitia sua inhonorificentius: quam deinde palliant coloribus quibusdam, quamvis nihilo, quam res ipsa est, honestioribus. Nunquam defuerunt hominibus malæ fidei prætextus. Jam passim disputabatur in Anglia. Fecnamus Westmonasterii Abbas, Hoperum Superintendentem Glocestrensem hæreticum, adversarium habebat. Henricus Joliffas Catholicus cum Harlæo Episcopo Herefordensi commisit erat. Contra hos & Petri Martyris quendam libellum, quo is Eucharistiam impugnaverat, Vintoniensis Episcopus in carcere librum composuit: & ejusdem argumenti alterum Langaldus contra Ridleum emisit. Nec deerant illis temporibus eximii quidam concionatores, inter quos Crispinus, Normannus & Henricus Cotlus erant formidabiles. Supererant etiam non pauci Episcopi Episcopatus suis ob Catholicæ Religionis defensionem dejecti Edmundus Londinensis, Cardinerus Vintoniensis, Guthbertus Tonstallus, Dunelmensis, Nicolaus Hethus Vigorniensis. Multi quoque ex Catholicis Lovanii exulabant, apud Antonium Bonvisum Lucensem. Alii Romæ, inter quos fuit Reginaldus Polus Cardinalis, qui Paulo III. mortuo Pontifex renunciatus fuisset, nisi sacrum Cardinalium Collegium censuisset, fore, ut ad illam dignitatem evectus, non posset ipse patriæ suæ salutem ore ac manibus procurare. Electus est ergo Joannes Maria Cardinalis Montanus, & Julius Tertius appellatus, anno M.D.XLIX. Præter Polum exulabant Romæ Thomas Goldwellus Allaphensis Episcopus, Mauritius Clenocus Bangorensis, & Patelus Vigorniensis, digni viri sub quorum præsidio Anglia, colligeretur uti sub gallinæ alis; sed fuit illud seculum vehementer infelix. Vix angulus erat in orbe terrarum, in quo non monstrum aliquod infernale existeret. Tholosæ (quæ Galliæ est Universitas) exstitit, qui Joannis Baptistæ habere se spiritum jactaret; alter Lutetiæ, qui Sancti Petri Genio se foveri affirmaret; tertius Basileæ, qui se Mosis Angelum possidere contenderet. Lutheri coquus cutinæ fumo ebrius Justum se Jo-

nam prædicabat. Pataviæ Rodolphus Moshan Lutheranismi & Papatus mediatorem se à Deo missum assererat. In Hollandia denique David Georgius Sartor (ut historia testantur) palam profitebatur se verum esse Messiam, Regem Regum, ac Dei nepotem ita puteus abyssi fumabat. Pro! Unquamne proditum est, tam stultis persuasionebus fascinosos fuisse hominum animos? Quid enim in infimis inferni penetralibus potuit esse reconditum, quod non illo tempore in lucem protulsum fuerit? De novo in Anglia Arriano, & Joanna Buchera supra diximus. horum socius fuit Milo Covardalus, diu in Germania versatus. Is quum in Oxoniensi Academia, quæ arx erat Catholicorum, concionaretur, primum rejecit veram fidem Catholicam deinde in Lutheri, Zvingii, & Calvinii Religiones, tanquam erroneas, in vectus, dixit, se inter has omnes veram viam per totos jam quatuordecim annos indagasse, & cognitam tandem in lucem prolaturum esse. Nescio quid aptius in hæc res dicam, quam iterum fumum abyssi apertæ per Lutherum cui adjunctus fuit tunc quoque Novus cruciatus, nominatus *Sudor Anglicus*, de quo Sanderus Anglicus scriptor, inquit, *illis temporibus, præter frequentissimos tam animalium quam mulierum partus prodigiosos, contagiosam quandam luem, universam Angliam pervasisse, & paucorum dierum spatio infinitam fere hominum multitudinem prostravisse: Tamesin etiam fluvium, quo Londinum alluitur, ad decimum sextum Calendas Januariæ, intra novem horas ter fluxisse & refluxisse, quod alias singularum sextenarum horarum periodo semel contingere solet, sed pergamus Angliam contemplari.*

Jam quinquennium Eduardus Regnum reuenerat, imaginaria potestate, plurimæque sub ipsius nomine indigne designabantur nam Anno M.D.LI. miserandum in modum plebs oppressa est, adempta illi pecuniæ quarta parte & quadragesimo postea die alia quarta parte omnes & singuli per universam Angliam spoliati erant. Cui exactiōni in privatorum bonis factæ, aliam adjunxerunt, in bonis Ecclesiasticis. Emitti enim per universum regnum quæstores, Ecclesiās omnibus ornamentis suis spoliarunt, Regi eis opus esse prætexentes, relictisque in quaque Ecclesia, unico calice, unica veste sacerdotali, & una campana, reliqua omnia abstulerunt. An non hæc vere Locustæ erant Apocalypticæ?

III. Diximus superius de Eduardi Seimeri Prorectoris (qui fratrem suum supplicio affecerat, ipse